

да го употреби срѣщу займодавцѣтъ на държавата, мыслиж че ще направи голѣма услуга на хазната ни.»

Донъ Жуанъ го не чуваше, но слѣдваше да говори сърдито:

«Дѣ изучи той политиката? Да ли въ слугарскитѣ стан на Инфанта, дѣто покойникѣтъ царь бѣ го турилъ, подѣ заповѣдитѣ на госпожа де-Бальо, за да развеселява наслѣдника? Ето началото на благоволеніето му, на достоинството му, и на сичката му политическа опытность! За туй и въ деня на смъртта на царя, сичко са лишихме ный, старитѣ му съвѣтници, а графъ де-Лерма станж, не първый министръ, но неограниченъ владетель на сичкитѣ Испаніи! Да, слѣдоваше донъ-Жуанъ, на когото негодуваніето все растеше, не стигнж на младия монархъ да подари титула графъ и първый министръ на любимеца си, но първыйтъ царскый указъ, указъ безъ примѣръ въ истеріята на монархитѣ, казваше че подписѣтъ на графа де-Лерма трѣба да има смѣната сила която и подписѣтъ на царя! на наслѣдника на Филиппа II и на Карла V! и отъ година насамъ единъ Сандоваль еа подписва: Азъ царьтъ!»

— Не са распалайте уйчо!

— Испанскыйтъ царь да слѣзе по този начинъ отъ престола и да са отрече! Наистина, Карлъ V го стори, но за сына си, а не за единъ подданикъ. Туй е срамъ за благородникѣтъ на царството! Тѣй го мыслиж и го рекохъ; ето защо ма мрази любимецѣтъ.

— Но съ сичко туй, видите, рече момъкътъ, като показваше съ прѣстъ на подпечатанія съ царскыя гербъ пергаментъ, че ви довѣрва управленіето на похода.

— Да, защото предпочита да съмъ въ Ирландія, отъ колкото въ Пампелуна! Той намѣрва че Пампелуна е много близо до Мадритъ и до двора. Бои са да не го приближж изново, и за туй ма отдалечава за винжгы.

— Когато е тѣй, уйчо, дайте оставка!

— Да си дамъ оставката во време на опасности!